

Eleccions

sota

l'ombra

de la

guerra

Sumari

nº2

Estabilitat,
recomposició de
l'esquerra i
radicalització del vot
nacionalista

pag. 3, 8, 9, 10

Judici a companys de
Telefònica pag. 5

SUPLEMENT:
Pax americana
**contra el Kosova
i els treballadors
serbis**

Lluita Internacionalista és una publicació de militants del PRT i de la LITeI que duem a terme una experiència política diferent al projecte de la majoria del PRT. La decisió d'aprovar la realització d'aquesta experiència de la minoria va ser votada de manera unànim pel III Congrés del partit. Per tal de conèixer amb més detall les posicions polítiques que la minoria vam presentar al III Congrés del PRT demaneu el número Especial de **Lluita Internacionalista**.

TAULÓ D'ANUNCIS

Es la festa de l'aniversari de "EI LOKAL"

LAS CLAVES DE LA GUERRA EN YUGOSLAVIA

ENSAYO
PARA ENTENDER EL CONFLICTO DE KOVOVA
 CARLOS TAIBO
 LOS LIBROS DE LA CATARATA. MADRID, 1999
 143 PÁGINAS. 1.500 PESETAS

concienzuda y lúcida excursión por los orígenes. Ya sentencié bajo la bota del tirano Slobodan Milosevic, así como para analizar los errores y las miserias de la actuación de la Alianza Atlántica y de las diplomacias de las grandes potencias. Con un lenguaje riguroso y una documentación precisa, pero haciendo gala de una admirable capacidad divulgativa, Taibo introduce cualquier lector en el laberinto de K...

←
 Va ho recomano
 Es molt bo.
 M'ha aclavit molt les coses.
 T.

A LA "HAMSA"
 FAN REVETLLA DE ST. JOAN. 500Ptes.
 I ACTUEN 3 GRUPS.
 QUÉ? ANEM A LA CASA OKUPA?
 D.

JO TAMBE.
 M'HA AGRADAT
 S

Tauqueu el W.C.

Gallina belga

DIMECRÉS ANIRÉ AL CINEMA
 Sabeu d'alguna que esti qui bé? A.

Estación central de Brasil.
 No sé si la siguen dando. Crec que ya está en vídeo. No te la pierdas.

"Solas"
 Aixó sí, ... no és gens alegre...

La que no em va acabar d'agradar, és la ciutat de los prodigios. Li manca ritme i...

"Barrio"
 de puta mare!
 ←Puaj!! L.

Dels "guinyols" de Canal+:
 Pujol (en la campanya electoral)
 -Esto... esto... esto... que quede claro: con el PP, en Barcelona ni pensar! Una cosa es pactar en Madrid y otra muy distinta aquí!
 Las cochinas, si hay que hacerlas, fuera de casa.

El racó de les pintades

S'ENS PIXEN A SOBRE I LA PRENSA DIU QUE PLOU

El Prat de Llobregat (Barcelona)

LA FRASE:
 "Tots els animals són iguals, però uns més que els altres."
 George Orwell
 de "Rebelió en la granja"

No es poden separar les eleccions de la situació real de la lluita de classes. Sempre hem dit que els resultats electorals donen una imatge distorsionada, però imatge a la fi, de la situació.

Estabilitat política i consolidació del Govern. A l'anterior número caracteritzàvem la situació com de desmobilització, de consolidació del Govern del PP que havia anat ampliant la seva base electoral. Les dades publicades a dos dies de les eleccions confirmaven aquesta situació: en els quatre primers mesos d'aquest any hi ha hagut un retrocés del 56'1% en les hores per vaga respecte l'any passat. Però potser a maig, amb la vaga general d'Euskadi, es va començar a canviar la situació. Aquesta situació de desmobilització s'ha reflexat a les eleccions: 1, per una alta abstenció que va afectar a les eleccions municipals; 2, una consolidació dels governs, amb poques excepcions, siguin del color que siguin, donant sentit de continuïtat. En fred, el poder es consolida.

El PP aconsegueix mantenir-se com a guanyador de les eleccions encara que els resultats de les anteriors municipals i europees als anys 94 i 95, màxima crisi del PSOE en el Govern, han matitzat els seus resultats..

Recomposició de l'esquerra: cau IU i puja el PSOE.

La derrota d'IU, que perd de mitja la meitat dels vots (quasi 1'2 milions de vots) que va assolir a les darreres eleccions, contrasta amb l'ascens del PSOE (ascens de 1'7 milions). La crisi en el sí d'IU consolida els resultats negatius que ve arrossegant a les darreres eleccions (Galiza, Euskadi). Aquests resultats que configuren una recomposició de l'esquerra parlamentària vindrien tant d'un moviment de fons que empeny als PCs, necessàriament, a l'espai polític de la socialdemocràcia, com d'aspectes cojuturals com la seva política davant la guerra., la desmobilització assenyalada i una certa recomposició del PSOE.

Radicalització en el tema nacionalista.

Aquesta tendència s'ha manifestat a totes les opcions nacionalistes: pujada de vots del Bloque Nacionalista Galego (de 140.000 a quasi 350.000 vots), d'ERC en detriment de CiU, d'EH (recuperació de 180.000 a 306.000 vots) en detriment del PNV. Per la seva banda, el retrocés de les opcions nacionalistes burgeses -CiU i PP- , és també el preu que paguen per haver estat socis del PP al Govern i Ajuntaments.

Aquesta radicalització que va prenent cos a les diferents convocatòries electorals expressa l'impacte que des dels països de l'est europeu estan tenint les reivindicacions nacionalistes a l'Estat espanyol.

El cas políticament més significatiu és el vot de EH que es recupera no només a tota Euskadi sino també a la resta de l'Estat.

Conclusions: Cap un tomb de la situació?

Hi ha qui vol veure aquestes eleccions en clau de primàries davant les properes catalanes o una possible anticipació de legislatives, però aquesta projecció de vots hauria de tenir també una projecció a la situació d'estabilitat i desmobilització. Aquesta és la perspectiva que veim menys probable, potser ho siguin encara les catalanes d'octubre, però a la vista hi ha una radicalització de les mesures del Govern que acompanya a tots els Estats de la UE (independentment del color dels seus Governos) que aguditzarà les tensions de la lluita de classes.

Aquesta tendència a pressupostos més restrictius ha estat ja anunciada pel Govern Aznar, de la mateixa manera que ho ha fet el govern francès, alhora que Blair i Schröder presentaven conjuntament el pla de "modernització" de l'economia: un pla basat en les privatitzacions, en la flexibilització del mercat laboral (precarització), a la reducció d'impostos... que com indicava la premsa ha estat molt aplaudit per la patronal alemanya, la mateixa que va impulsar la caiguda de Lafontaine del Govern alemany.

**Estabilitat,
recomposició de
l'esquerra i radicalització
del vot nacionalista són
les tres idees que
expressen els resultats
electorals del 13 de juny.**

Marxa Europea contra l'Atur i la Precarietat

Els governs integrants de la Unió Econòmica Europea es van reunir a finals de maig a la ciutat alemanya de Colònia. El que ells anomenaven la "Cimera Europea" no era altra cosa que una reunió per veure com se segueixen portant a terme els retalls als treballadors i el bombardejos als Balcans. Per això el convidat d'honor fou el govern d'EEUU.

El dia 29 de maig es va fer, amb l'assistència de més de 20.000 persones, una Marxa en contra de la "Cimera Europea". La demostració va anar acompanyada d'altres activitats (xerrades, actes...) que es van anar fent durant tota la setmana.

Com els va passar a Holanda, a molts dels participants que venien d'altres països en diferents mitjans de transport se'ls va impedir l'arribada a la ciutat on es feia la marxa. Malgrat això i el boicot que van fer les principals centrals sindicals, la gran concurrència va ser el reflex del rebuig a la guerra i a les conseqüències dels plans de Maastricht.

Dissortadament els convocants no tenien la intenció

de transformar la marxa en un gran moviment anti-guerra, ni tampoc no pretenien donar-li continuïtat. Aquesta actitud va ser la que va provocar el

desconcert de molts dels participants que no volien un "festival" sinó un veritable acte anti-guerra. Per això fou possible també que la policia tallés la columna de la marxa i tingués envoltat un grup de manifestants durant alguns minuts sense deixar-los sortir, mentre que des de la tribuna dels organitzadors seguia sonant Bob Marley.

Els militants de la LIT vam participar en una columna amb companys de 5 països (Alemanya, Bèlgica, Espanya, Bolívia i Brasil) formant un bloc amb dues organitzacions trotskistes més amb les que ja fa temps que treballem junts contra la guerra.

Malgrat els intents de convèncer els treballadors dels beneficis de "Maastricht" a través dels mitjans de comunicació i, quan cal, mitjançant les forces armades, aquesta Marxa va demostrar que és necessari i possible mobilitzar-nos per tal de rebutjar els ajustaments.

Juan Ignacio (Düsseldorf)

30 de maig: manifestacions sota el lema "Aturem la guerra"

"La última mani que pasé contigo"....

Però si del que es tracta és de posar-li lletra de cançó, aniria millor aquella que diu "no importa saber quien soy, ni de dónde vengo, ni por dónde voy..." perquè la mani del dia 30 per la guerra de Kosova fou, com les anteriors convocatòries, una coctelera de posicions polítiques:

pro-Sèrbia, humanisme ligh, pels drets del poble kosovar, etc...

Només unificava la consigna d'"OTAN fora".

Fou numèricament inferior a l'anterior. I és que, desconvocatòries d'últim moment a part- IU estava tan ocupada amb la campanya electoral que a Madrid no va convocar-les convocatòries exclussivament contra l'imperialisme no satisfan a molta gent que no veu quina és la solució per al poble kosovar. Així

s'explica l'èxit tan espectacular de les campanyes humanitàries, les que permeten alleugerir les consciències dividides.

Van participar uns 600 manifestants a Madrid, uns 2000 a Barcelona i 300 a Girona (proporcionalment la més nombrosa i amb un considerable esforç d'AOI-AOB).

LI (**Lucha Internacionalista**) vam fer la nostra primera aparició pública a les tres ciutats, amb un full, el primer número del periòdic en català i en català, i a Barcelona, a més, vam reunir militants i simpatitzants sota una pancarta amb les consignes OTAN FORA-KOSOVA LLIURE.

Quan faltaven pocs dies per a la signatura dels acords, era previsible que, de moment, aquesta fos l'última mani en contra d'aquesta guerra. Però els plans de l'imperialisme sobre la zona segueixen, i la necessitat de comptar amb Estats forts que controlin les minories nacionals, les quals entorpeixen la seva neo-colonització, seguirà sent el factor de primer ordre. La lluita dels pobles pels seus drets ens tornarà a reunir en altres manifestacions, encara que, dissortadament, les forces polítiques d'aquest país s'entestin a negar-ho.

Abei

Sector de Telecomunicacions

El 31 de maig, els treballadors d'Estratel van anar a la vaga en defensa del compliment del conveni: pagament dels festius, pagament del plus d'idiomes i compliment de l'article 9 del conveni referent al manteniment de les condicions adquirides anteriorment. Madrid i Barcelona van anar a la vaga convocats per CGT i CCOO. Cal destacar la convocatòria feta per CGT de Barcelona als treballadors de Telefónica.

La lluita d'Estratel

A Madrid, la vaga va ser seguida per un gran nombre de treballadors que van estar davant la porta d'Estratel. Més tard, a les 19:00 hores va haver una concentració d'uns 300 treballadors davant Telefónica. No es van produir incidents.

Desgraciadament els treballadors de Telefónica de Madrid no van convocar vaga.

A Barcelona es van organitzar piquets per al centre de treball de Centre Comercial Les Glòries que van totalitzar uns 60 treballadors i treballadores d'Estratel, Telefónica i altres sectors. Es va produir una càrrega policial. A Telefónica Mòbils van parar unes 320 persones d'una plantilla de 400. Al centre del 1004 van parar aproximadament un 30% de la plantilla. A un altre centre de treball, Ilunyà, que atén el telèfon 010 d'informació municipal, la vaga quasi no va tenir seguiment.

Tenint en compte les condicions de precarietat laboral (un 90% de la plantilla té contractes a temps parcial, per obra i servei, formatius, eventuais per circumstàncies de la producció... i totes les modalitats de contractació escombraries que contempla la llei), i essent conscients de que aquest fet minva a la pràctica el dret a la vaga, aquesta jornada de lluita és un primer pas decisiu per la defensa de les condicions de treball, no només dels treballadors d'Estratel, sinó dels treballadors de tot el sector.

La lluita del sector

Durant anys les empreses de telemarketing s'han consolidat com empreses auxiliars de les empreses de telecomunicacions: Telefónica, Retevisión, Airtel, Movistar, Canal +, Canal Satèl·lit Digital... La majoria d'aquestes empreses auxiliars, tant Estratel, Golden Lines, Iberphone, DTG, Catsa o Sertel, van ser creades amb l'única finalitat de desprendre's de treballadors fixos amb millors condicions laborals i sindicals adquirides per una llarga tradició de lluita. Suposa la divisió en treballadors de primera i treballadors de segona.

La signatura del Conveni del Sector de Telemarketing (signat per AEMAT –la patronal del marketing telefònic- i UGT-CCOO,

ESTRATTEL: un exemple de lluita contra la precarietat

amb vigència des del 31-04-99 al 31-12-2000) ha suposat la legalització de la precarietat en el sector, i la divisió dels treballadors del sector de Telecomunicacions. Malgrat que el conveni divideix els treballadors de les telecomunicacions, permet acomiadaments col·lectius i gratuïts per "disminució" del volum de trucades, legalitza la conversió de contractes de temps complet a contractes a temps parcial, manté la precarietat laboral dels contractes, els sous són inferiors a la resta dels treballadors del sector, i un llarg etc, la patronal segueix incomplint el conveni.

Només la unitat de TOTS els treballadors en la defensa de l'extensió del conveni de Telecomunicacions a la resta del sector, serà un triomf contra la precarietat laboral de les empreses auxiliars i també un triomf en la defensa dels llocs de treball fix dels treballadors, ja siguin de Telefónica o de Canal+.

Des d'aquí felicitem els treballadors d'Estratel, perquè la defensa de l'acompliment del conveni és només el primer pas contra la gran precarietat laboral que vivim al sector.

**Mara R.
Víctor Messeguer**

Judici als companys de Telefónica

Crida de suport

El judici als companys de CGT de Telefónica per represàlies d'una manifestació anterior serà a Barcelona, al **Jutjat de lo Penal N.6, Passeig Lluís Companys 1-5, Metro Arc de Triomf, línia 1.**

Dia 13 de juliol a les 17:15 hores.

Es demana la presència activa de treballadors i treballadores, de delegats i delegades sindicals del seu sector, així com d'altres sectors.

Elements per a un balanç (II)

Les escoles d'Adults en lluita

L'ensenyament no és una excepció en la política neoliberal dels governs central i autonòmic que es caracteritza per un atac global als treballadors i a les seves conquestes. Aquest panorama també ha traspasat a l'educació d'adults. Però per què l'educació d'adults ha estat una excepció en l'ambient general de desmobilització i pau social? Responem: 1, perquè la reconversió amenaçava profundament l'educació d'adults; 2, perquè vam definir que tota possibilitat de vèncer era convertir el problema en un problema social i polític (veure l'altre article); 3, perquè hi ha hagut una política de mobilització permanent; i 4, perquè tenim una organització de la lluita amb assemblees decisòries i un organisme unitari mixt com la Mesa que és un referent en el col·lectiu. El passat 27 de maig es va celebrar un acte a les Cotxeres, amb més de 1000 professors i alumnes de les escoles d'adults de Catalunya, amb la participació dels partits polítics de l'esquerra parlamentària, per reafirmar que la lluita continua.

La Mesa, la Conselleria i els Sindicats.

Cal fer-nos la pregunta, per què la Conselleria de Benestar Social en aquests més de 10 anys d'existència ha volgut i vol carregar-se la Mesa? La Mesa li fa nosa pel seu caràcter assambleari i unitari a l'hora d'actuar, perquè és un instrument reivindicatiu i permet que la gent estigui permanentment a l'aguait de les seves decisions per donar resposta, perquè permet un treball transparent que incita a confiar-hi, i és un referent de molts anys. La política de la Conselleria de Benestar Social ha estat no voler reconèixer la Mesa i normalitzar la situació, com és a la Conselleria d'Ensenyament: "negociacions" amb uns sindicats que cada 4 anys es renoven, que han desactivat tota participació de la gent, que han negat el caràcter decisor de les postures que prenen els treballadors en assemblees, que s'han aïllat de la resta de professorat en la "negociació" (via meses tècniques, meses sectorials, consell assessor...), en les quals la Generalitat imposa els seus criteris. Els sindicats s'han adaptat com a aparell: s'han tret del damunt la pressió dels treballadors, exercint un funcionament burocràtic i de "funcionarització", això els ha suposat rebre recursos

econòmics (per formació, per serveis...) Aquest model s'ha consolidat a tots els rams de la producció. Tots sabem que les conseqüències d'aquesta "normalització" comportarien la desmobilització del col·lectiu, la poca transparència i el camí cap a la passivitat. Només cal veure què passa a ensenyament!

La Mesa és més difícil de controlar per a la Conselleria, perquè darrera està l'assemblea, és a dir, la gent, encara que com tot moviment tingui alts i baixos. És per tot això pel que des de l'inici, l'obsessió de la Conselleria ha estat i encara és obrir esclatxes en el moviment i dividir a la direcció de la Mesa.

Per on ho podia aconseguir? Pressionant els sindicats per negociar directament amb ells, de la mateixa manera que ho va intentar utilitzant la via dels directors.

No estem oposant Mesa a sindicats. La Mesa és la direcció d'un moviment, un espai de front comú i no una gestora on es resolen i s'orienten els problemes. La dimensió dels problemes del treballador d'educació d'adults l'ha de dur a organitzar-se d'una manera estable en els sindicats. No es pot suplir la discussió amb els altres professors d'altres àmbits de l'ensenyament, en la mesura que les condicions de treball i el marc és comú, i només amb l'acció conjunta es pot modificar. I més enllà, la majoria dels grans problemes només es poden abordar amb el conjunt dels treballadors. Cal *ser-hi* per canviar l'actual dinàmica sindical.

Quina ha estat la posició dels sindicats ?

Els sindicats han participat tots aquests anys a la Mesa i les assemblees, però en els moments de pressió de la Conselleria la seva posició ha estat ambigua. La tendència a caure en el burocratisme fa que en moments delicats del conflicte, la Generalitat cridi a les direccions sindicals per resoldre'l, o moderar els mètodes o bé pretendre rebre només els sindicats i no la totalitat de la direcció de la Mesa, intentant dividir la composició de la mateixa...

Exemples d'aquesta pressió van tenir expressió després de la manifestació al Parlament de Catalunya: el Conseller estava tocat, i va haver de comprometre's a negociar amb la Mesa. L'opinió pública estava amb nosaltres, era el moment de donar continuïtat a la mobilització i no afluixar, de convocar la vaga tal i com s'havia aprovat en el pla de lluita. Però l'actitud de les direccions sindicals, que en comptes de ser capdavanteres a la proposta, van ser qui més problemes hi van posar, va acabar pesant sobre l'assemblea que rebutjà la vaga i va reduir la pressió sobre la Conselleria permetent-li una certa recuperació. Altres moments de pressió de la Conselleria van portar a acceptar un principi d'acord abans d'un debat Parlamentari sobre la política de la Conselleria de Benestar Social, a la imposició de condicions en la negociació del bloc de

plantilles o en les condicions a les escoles que podran avançar el GES (graduats de secundària).

Tant CCOO com USTEC-STEs, forces majoritàries a ensenyament, són qui han tingut un pes més decisiu a la Mesa i al capdavant de les lluites, però també han estat, en certs moments, qui han cedit a les pressions i al model de negociació de la Generalitat. CCOO està més lligat de mans amb la Generalitat que USTEC (acord de plantilles, concessió d'una aula d'adults al sindicat com a UGT, consell assessor ...) però l'USTEC es mira amb atenció aquest mirall, ara que és majoritari a ensenyament. La FETE-UGT s'ha anat apagant, no se sap si forma part de la Mesa i ha cedit totalment a les pressions de la Generalitat: ha fet perillar la unitat desmarcant-se dels criteris aprovats en les negociacions. La CGT apareix i desapareix en moments del conflicte.

Aquesta situació ha debilitat la Mesa però reiterem

que l'existència de la Mesa i de les assemblees decisòries és un dels elements qualitius per explicar la lluita a les escoles d'adults i defensar aquest model és essencial per a la continuïtat de la lluita. I encara falta molt per caminar: el funcionament immediat dels 81 centres i 53 aules públiques amb plantilles - tan del grup B, sense reducció, i del grup A- i l'extensió dels ensenyaments perquè tot treballador/a tingui accés a un servei públic, gratuït i de qualitat.

Acabàvem la primera part amb l'expressió: la lluita continua!!!, perquè discutint un balanç de la lluita de l'educació d'adults en el darrer temps- l'orientació que ha pres, el paper de la Mesa i les organitzacions sindicals, els plans de la Conselleria ...- és com podem fer front a la nova situació.

Miquel Blanch

Ensenyament públic a Catalunya

S'està acabant el curs i la Generalitat ja està retallant les plantilles del curs que ve, està enviant als centres la supressió dels llocs de treball: uns 2000 professors/es amb plaça "definitiva" seran desplaçats d'escoles i instituts. Aquests desplaçaments generaran l'efecte dominó que afectarà també al professorat amb plaça provisional (uns 4500) i al professorat interí i substitut, el més dèbil de la cadena, que acabarà a l'atur.

Aquestes xifres són conseqüència de la política neoliberal iniciada pel PSOE/CIU i continuada pel PP/CIU. Política que introdueix les lleis del mercat en el sistema de serveis públics, amb l'objectiu de desprestigiar-los per tal de privatitzar-los després. Però, malgrat el seu lliberalisme, segueixen recolzant-se en l'estat per reforçar la privada: concerts educatius amb els centres privats, subvenció dels nivells educatius no obligatoris (Educació Infantil, cicles de FP, batxillerat), normes de matriculació i de selecció que tendeixen a afavorir la privada,...

En aquest context neoliberal i privatitzador dels serveis públics la LOGSE és una eina legal per a facilitar la reconversió del sector. L'ensenyament comprensiu que propugna és inviable en un sistema educatiu dual (públic/privat) com l'actual. Amb el greuge, que tal i com s'està desenvolupant, sense pla de planificació i sense medis, està perjudicant clarament els sectors més desfavorits de la societat. Nou anys després de l'inici (1990) de la Reforma, els informes sobre avaluació del sistema educatiu segueixen sent desesperants, el fracàs escolar continua i segueix havent- hi una asintonia entre el món escolar i el laboral: es despedeixen professors especialistes de FP (del metall, d'automoció, d'electricitat,...) i la patronal es queixa que no hi ha especialistes, on s'han de formar?... a centres privats o fundacions controlades per la patronal i els sindicats?

S'ha arribat a aquesta situació perquè les diferents administracions han comptat amb l'ajut dels sindicats i molt especialment CCOO/CSIF (acord de plantilles, que és la base de l'actual retall de places), però també

La llei del mercat

amb el de l'UGT (pacte social, Declaració del 97 juntament amb la patronal). La USTEC-STEs, majoritari en el sector públic després de les eleccions del 98 s'ha dedicat a ocupar l'espai de CCOO i acomodar-se al nou estatus de majoritari, volent-se convertir en el "bonaparte" del sindicalisme català, no ho ha aconseguit, i a més, ha perdut un temps preciós, en lloc de mobilitzar contra l'acord (base dels seus vots) s'ha dedicat a "bombardejar-nos" amb propostes de xoc, mesures urgents, a curt o a llarg plaç,... ara bé (o malament) de mobilitzar-se... ni parlar-ne. I a les mobilitzacions de secundària, com USTEC (mising).

Seguim opinant que necessita una altra política educativa, que tingui com a eix la defensa i millora de l'ensenyament públic, però per aconseguir-ho hem d'enfrontar-nos i mobilitzar-nos tot el professorat: substituïts, definitius dels centres de primària i secundària. Des d'allà, des dels centres hem d'exigir als sindicats que convoquin i unifiquin les mobilitzacions i que siguin respectuosos amb els acords que es portin des dels centres i des de les zones. La divisió entre associacions (AMES, Ass. Profes. Secundària), sindicats, l'únic que fa és afavorir la política del Departament d'Ensenyament.

La plataforma unitària firmada aquests dies per CCOO, CGT, UGT i USTEC hauria de ser una eina per ajudar a la discussió en centres i zones i per impulsar futures mobilitzacions; si no és així es convertirà en paper mullat.

Estabilitat, recomposició de radicalització del vot nacion

En el nostre LI núm.1 cridàvem l'atenció sobre la candidatura de coalició entre dues organitzacions que es reclamen del trotskisme: Lutte Ouvriere (LO) i la Lliga Comunista Revolucionària (LCR). Tot i que les previsions dels últims sondejos els hi arribaven a atribuir un 7 i un 8% dels vots, la realitat ha estat que,

ser una casualitat i que hi ha un espai important entre els treballadors i la joventut que busca el trotskisme com a alternativa. Cal recordar que l'abstenció ha estat altíssima a França, quasi el 53 %, que sumada al vot en blanc o nul suposa un 59 % de no elecció entre les 20 candidatures presentades.

Aquests resultats són la continuïtat d'un llarg període de massives mobilitzacions a França que van prendre com a punt de referència les vagues d'Air France i les de funcionaris del 95, van seguir les de camioners que van paraitzar Europa, i van provocar la caiguda del Govern Juppé. Després de les eleccions anticipades que, mal calculades per la dreta van donar el triomf a Jospin, van seguir les lluites. Ja amb el govern de l'esquerra hi va haver vagues com la dels ferrocarrils que s'oposa a l'aplicació de la privatització, dels acomiadaments i la precarietat laboral com aplicació de la llei de 35 hores

A la campanya electoral, ambdues organitzacions van desenvolupar la idea de la necessitat de la formació d'un "Partit obrer comunista", segons Laguillier, o d'una "gran formació d'esquerra radicalment anticapitalista", segons Krivine. Després de les presidencials del 95 Lluita Obrera ja havia llençat aquesta idea.

Veurem si el proper 18 de juny, quan està previst un míting conjunt de les dues organitzacions, es concreta aquest compromís de construcció d'un partit.

La importància d'aquests resultats supera França i són un referent per la vanguardia obrera a Europa. La conclusió és evident: hi ha espai i és possible que sectors de treballadors i joves busquin l'esquerra trotskista com a referent polític. Aquestes són les bases per la construcció d'un partit revolucionari. Des d'aquestes pàgines saludem l'èxit d'aquesta candidatura.

Cinc diputats trotskistes al Parlament Europeu

amb quasi un milió de vots, s'ha arribat al 5,23 dels vots emesos. Aquests resultats col·loquen a la llista trotskista a 1,6 punts del PCF actualment en el Govern de la Gauche Plurielle. Surten escollits cinc diputats trotskistes (3 de LO i 2 de LCR) per primera vegada en la història del Parlament Europeu.

La campanya que van realitzar LO-LCR va tenir un clar contingut anticapitalista i va prendre una posició principista respecte la guerra: contra els bombardejos, pel dret d'autodeterminació de Kosova.

Tot i les diferències programàtiques que separen a la nostra organització a França de LO i de la LCR, el Grup Socialista Internacionalista va demanar el vot per aquesta candidatura. Els resultats electorals no milloren els que va obtenir Arlette Laguillier a les presidencials (el 5,3 % de llavors significa quasi milió i mig de vots), però demostra que aquell resultat no va

Retrocés de Blair i Shroeder

La tercera via, a mà dreta

La dreta guanya el control de la cambra pels resultats a Gran Bretanya i Alemanya. No és que la dreta guanyi vots, sinó que es beneficia de l'altíssima abstenció, que tradueix una seria advertència dels treballadors a aquests dos governs socialdemòcrates. A gran Bretanya la participació no va arribar al 30%,

el Partit Laborista perd el 25% dels vots i a Alemanya, amb una participació electoral del 44%, el SPD va obtenir el 31% dels vots, el pitjor resultat de la socialdemocràcia alemanya en un Parlament Europeu. Blair i Shroeder representen l'avantguarda de l'anomenada "tercera via". És aquest mateix moviment en el que milers de treballadors i joves han retirat el seu vot de les llistes socialdemòcrates (al menys en aquestes eleccions) el que ha permès a la dreta democristiana un ascens substancial i així aconseguir la majoria de la cambra europea.

La resposta de Shroeder i Blair en ple procés electoral va ser la presentació d'un manifest conjunt amb una reducció d'impostos a la patronal i retallades en les despeses públiques. Possiblement els resultats no tenen relació directa amb el contingut d'aquest

L'esquerra, al·lista

document, però el document és la continuïtat del gir començat amb la dimissió de Lafontaine. Avui el canceller alemany anuncia un "gir al centre". Lafontaine era l'intent de compatibilitzar una política procapitalista amb un cert reformisme socialdemòcrata, per fer compatibles els compromisos electorals de reformes socials (recolzament familiar, reducció d'impostos per als més desfavorits... per això va establir una reforma fiscal que suprimia les deduccions fiscals a la patronal). En aquest sentit, va intentar limitar tímidament els beneficis empresarials i qüestionar la política energètica. Però la patronal, el Bundesbank, recolzada pels sectors del SPD més lligats a Shroeder i al govern dels landers (els grups industrials del sector de l'energia RWE i

VEBA, estan sota control directe del Govern del Land de Rhenania del Nord-Westfalia) es van enfrontar a la seva política econòmica.

La caiguda de Lafontaine del Govern i el seu cessament com a president del partit representa la inviabilitat de qualsevol tipus de reformisme, per suau que sigui. Shroeder va ser nomenat nou president de l'SPD.

El manifest de Blair-Shroeder ha estat aplaudit per la patronal alemanya. Aznar, responent a Felipe González - va considerar que era la seva mateixa política. Aquesta política aprofundeix l'enfrontament amb els treballadors que en les últimes eleccions han deixat caure al Labour i a l'SPD. Alemanya és el motor d'Europa, s'acosten temps amb més grans enfrontaments de classes. La "tercera via" no és més que la socialdemocràcia menys reformista que mai, i més adaptada a les necessitats d'un capitalisme en decadència.

Com assenyalàvem a l'Editorial, EH és el més gran exponent d'aquesta radicalització. Va quedar reduït pràcticament a res a nivell estatal, després dels atemptats d'ETA a Hipercor (Barcelona) i Vallecas (Madrid) entre altres, i ara passa a duplicar els seus vots, recuperant electorat fora d'Euskadi. El mateix passa a Navarra, on EH passa de 27.000 a 46.000 vots, convertint-se en la tercera força política, darrera la UPN i el PSN-PSOE.

Els vots reflexen l'ampli recolzament que ha rebut la treva d'ETA, després del cansament provocat per les seves accions sectàries. I li permet recuperar una part del vot d'esquerra, en ruptura amb PSOE i IU, que havia perdut en els últims anys.

Tot i això, políticament, EH apareix creuada de contradiccions. En la informal reunió que Koldo Gorostiaga (cap de llista de les europees), Esther Aguirre (Mesa Nacional d'HB), Pepe Rey de l'EGIN i l'actor Patxi Bisquert van tenir a l'Hotel Oriente de Barcelona amb prop de 50 periodistes i intel·lectuals, el passat 10 de juny, van ser explícits en la seva concepció política actual. Al llarg del menjar, van insistir en el terme "sobiranista" com a clau del procés actual. L'argumentació va ser que de les tres fases que consideren que té el procés d'autodeterminació (autoafirmació, autodefinició i autoconfiguració, que usualment s'identifica amb autodeterminació), estem en la segona fase i, per tant, no està plantejat avui l'exercici de l'autodeterminació sinó el de sobirania. És la clau, ens van dir, per interpretar-ho

tot: des de la signatura del pacte de legislatura a una "lectura dinàmica de la Constitució". Des d'aquesta òptica també ens proposaven anar a Europa com a pobles sense Estat, sobiranistes, per una Europa d'Esquerra, tot considerant que la UE va cap a la unió política de manera "irreversible". Nosaltres diferim d'aquestes apreciacions, tant en el terreny nacional com europeu, i pensem que expressen l'aprofundiment del reformisme de EH, i amb ell l'allunyament de la defensa real de l'autodeterminació d'Euskal Herria.

La davallada d'IU ens sembla que mereix una especial atenció, i seria conseqüència de:

1. Un moviment de fons. Hi ha un clar moviment dels vots al PSOE que va més enllà dels que arrastra el PDNI o IC (uns 300.000 vots) com a conseqüència de la ruptura amb IU, encara que fins i tot aquests formen part del mateix procés. el mateix que va arrastrar abans a Carrillo i el PT cap al PSOE i que avui empena a Gutiérrez de CCOO.

Els partits estalinistes com el PCE van tenir el seu propi espai polític - diferenciat de la socialdemocràcia, del PSOE - per que els primers es reivindicaven de la Revolució Russa, mentre els segons la refusaven i optaven per una línia de reforma del

Radicalització del nacionalisme

Recomposició de l'esquerra

... Estabilitat, recomposició de l'esquerra, radicalització del vot nacionalista

→ capitalisme. Quan, després de la caiguda del Mur de Berlín, es van enfonsar els aparells estalinistes, la major part dels PCs varen renunciar a la lluita per la revolució i el socialisme, renegant de la Revolució russa i, en aquest sentit, caient necessàriament en l'espai polític de la socialdemocràcia. Aquest moviment, més o menys accelerat, l'han tingut tots els partits comunistes del món - estiguessin o no en el poder - . La tendència no és lineal, és a dir, no podem determinar que davant una coyuntura concreta, un ascens de la mobilització, puguin tenir ascensos electorals o consolidin una mica les seves organitzacions, però la tendència a perdre aquest espai polític no va a parar.

2. Elements coyunturals es sumen a lo anterior per explicar el caràcter bruscat del descens electoral:

A.- la incidència de la Guerra. Si una força política s'ha destacat per oposar-se als bombardejos de

l'OTAN ha estat IU, però el seu discurs antiimperialista ha estat impregnat pel recolzament a Milosevic, per posar en dubte si era certa la terrible política de neteja ètnica. El refús massiu a les atrocitats de Milosevic s'ha traduït en que no hi ha punt de comparació entre el moviment de masses que va produir l'atac de l'OTAN a Irak i l'actual contra els bombardejos.

B.- La situació de desmobilització que no empenyia a cap gir electoral a l'esquerra.

C.- la recomposició del PSOE - tot i les seves crisis internes - sumada a que van quedant més lluny les complicitats amb Roldán, la guerra bruta, les estafes i la corrupció.

La conseqüència immediata d'aquesta crisi d'IU ha estat la presentació de la dimissió d'Anguita i la direcció d'IU, però a l'espera de convertir-la en reforçament dels mateixos noms i la mateixa línia política en la propera Assemblea Nacional.

Lamentablement en aquestes eleccions no hi ha hagut una candidatura que representi un programa

No hi havia cap candidatura de contingut revolucionari

o b r e r revolucionari. I cap pot recollir, no ja els resultats en vots que no eren previsibles, sinó l'espai que sí obren els resultats de la llista francesa de LO-LCR e n t r e l'avantguarda obrera.

En els últims processos electorals IU ha anat absorbint els grups trotskistes que estaven a la seva esquerra, al mateix ritme que avançava la seva crisi: primer va absorbir al POR, en aquestes últimes eleccions ho ha fet amb el nostre partit, el PRT (haviem obtingut 20.000 vots a les generals). Respecte al POSI, partit que també es reclama del trotskisme, és pràcticament impossible seguir el seu rastre, doncs els seus canvis de denominació se succeeixen quasi sense interrupció, elecció darrera elecció. En aquestes es va presentar com "Abajo Maastrich", fent imperceptible qualsevol relació amb un programa trotskista.

Les eleccions han estat creuades per la guerra, i els programes i els partits es posen a prova en aquests grans successos de la lluita de classes. Des d'aquesta òptica, des de l'òptica dels esdeveniments reals, cal constatar que no es presentava a les eleccions cap alternativa obrera, solidària amb els pobles i anticapitalista.

No podem reconèixer en el PSOE una opció a favor de la classe obrera i dels pobles quan un dels seus militants més insignes, Javier Solana, dirigeix l'OTAN al servei dels EEUU, en la primera intervenció militar en la Europa de la Postguerra. Centenars de morts al servei dels plans de l'imperialisme nord-americà.

No podem reconèixer en IU una opció a favor de la classe obrera i dels pobles quan, des d'una crítica a les accions de l'OTAN, que nosaltres compartim, IU s'ha erigit en el defensor i justificador de Milosevic en el més gran genocidi comès a la postguerra. Aquesta no és una opció de classe. Tampoc no ho representa PDNI-IC que viu sota l'ombra del PSOE.

En aquestes eleccions europees no hi havia cap opció "votable" que defensés la consigna: contra l'OTAN i contra Milosevic.

Creiem imprescindible, també en el terreny electoral, recuperar aquest espai.

Necessitem construir una opció de classe, internacionalista, solidària amb els pobles, al cantó de la lluita dels treballadors i de la joventut. Nosaltres només som un petit nucli de militants, el partit que precisa la classe obrera ha de ser feina de molts treballadors i joves. Aquesta és la feina que tenim per davant.

Estem recollint fons, com cada any, per anar construint aquesta opció revolucionària. Ajúda'ns també en això!

Congrés Extraordinari de la LIT-CI

El Congrés Extraordinari de la LITci –**Liga Internacional de los Trabajadores Cuarta Internacional**– està convocat pel mes de juliol. Per a una organització trotskista els congressos mundials són un motiu central de treball, ja que només des d'una òptica verdaderament internacional podem dimensionar correctament el problema tant generals com estatals. La situació política en el nostre país només podem comprendre-la correctament, per a poder actuar sobre ella, si la considerem com una expressió concreta i específica de la lluita de classes mundial. Si això era una component essencial del marxisme des dels seus inicis, avui té una importància encara més decisiva en la fase de l'imperialisme i de la globalització que ha extremat totes les tendències internacionals de l'economia i de la política. Així doncs, l'internacionalisme per a nosaltres no és simplement el fruit d'una actitud solidària amb altres treballadors i altres pobles, sinó que neix de la convicció de que només un partit mundial, una internacional obrera i revolucionària pot encarar de forma conseqüent les reivindicacions concretes de la classe obrera i les tasques de la construcció del socialisme.

El congrés té entre els seus objectius principals extreure les lliçons de la Guerra dels Balcans, guerra en la que han quedat reflectides el conjunt de relacions econòmiques i polítiques entre els diferents imperialismes, el procés de Rússia, el caràcter dels plans de restauració-colonització que ha decidit l'imperialisme a l'Est europeu, el paper de la lluita dels pobles, en definitiva el "nou ordre imperialista". Per això els documents que s'han estat

elaborant aquest temps de precongrés comencen a incorporar de manera central i accelerada aquesta polèmica i totes les seves conseqüències en el proper període. L'altre gran tema que els delegats hauran d'abordar és treure balanç de la política que la LITci ha impulsat en els últims anys per aconseguir avançar cap a un reagrupament de forces revolucionàries, i on ha arribat el debat programàtic elaborat amb la intenció de construir un Partit Mundial. En aquest sentit incorporarà l'evolució del *Koorkom* a la qual hem fet esment en el número anterior de LI.

La conquesta de la jornada de vuit hores: 80 anys de la vaga de *La Canadencia*

Es commemora ara el 80è aniversari de la consecució de la jornada de 8 hores, fruit de la lluita obrera i en especial de "la vaga de La Canadencia" cosa que va fer d'Espanya el primer país d'Europa a reduir-la.

El 1919, amb el ressó de la I Guerra Mundial encara proper, després de mesos de vaga a Barcelona, coneguda com "de la Canadencia", el Govern havia de donar resposta a les reivindicacions obreres i legislava l'horari de treball de 8 hores diàries.

La Canadencia. (Barcelona, 21 de febrer/7 d'abril de 1919). La empresa «Riegos y Fuerzas del Ebro», filial de la «Barcelona Traction Light and Power», empresa britànica-canadenca, era la principal subministradora d'energia elèctrica a Barcelona.

Inicialment es tractava d'un conflicte per la readmissió d'uns obrers que havien estat acomiadats per no acceptar una reducció salarial. Davant la inflexibilitat de l'empresa es va iniciar una vaga de tots els treballadors de l'electricitat, quedant paralizada la ciutat per manca de distribució d'energia elèctrica. El Govern va militaritzar l'empresa i va reobrir el servei. Una setmana més tard, la consigna de la vaga del Sindicat Únic d'Aigua, Gas i Electricitat va fer que s'extingués el conflicte a la Sociedad General de Agua, Catalana de Gas y Electricidad i Compañía de Gas Lebon. Igualment es va militaritzar el servei d'aigües.

Els linotipistes que treballaven a les impremtes dels periòdics van aplicar la "censura roja" i no van imprimir les notes que podien anar contra els obrers en vaga. La vaga es va estendre a gairebé tots els sectors de producció. Més de 3,000 obrers van ser empresonats al castell de Montjuïc.

El 17 de març s'aconseguia un acord entre la patronal i CNT, en què es contemplava: la llibertat dels presos i la readmissió, sense represàlies, dels vaguistes; el pagament de la meitat dels jornals dels dies de vaga,

un augment salarial i la jornada de 8 hores. El dia 19, a la plaça de braus de Les Arenes, l'acord es va sotmetre a la decisió dels vaguistes. Seguí va adreçar-se als treballadors exposant-los els pros i els contres de l'acord, i els 30.000 vaguistes reunits van acceptar-lo.

Malgrat que la vaga es va haver de tornar a convocar, i aquella vegada amb pitjors resultats, s'havia avançat en els objectius de la lluita. El 3 d'abril es publicava el Decret pel qual quedava instaurada la jornada màxima de treball en 8 hores per a tots els treballadors de l'Estat espanyol. Espanya es va convertir en el primer país on es van aplicar les 8 hores diàries de treball.

Reproducció del artículo del mismo título publicado en Catalunya, órgano de la CGT de Catalunya. Junio-julio 1999.

JOVENTUT

Setmana mundial del desallotjament

Un cop acabades les eleccions, tot torna a la seva normalitat: desallotjaments, detencions... REPRESSIÓ. Primer li va tocar a Can Blanco: vivenda okupada en el barri de Sants que fou desallotjada el dimarts 15 per 80 antidisturbis de la PN. El dijous: el KORK de Terrassa també va ser desallotjat (van ser detingudes 35 persones). El mateix dia, al barri barceloní de Sant Andreu, va ser desallotjada una vivenda okupada per dues persones, una de les quals era un jove desertor croata: Dan, que immediatament va ser traslladat al centre d'internament per a immigrants de la Verneda per repatriar-lo (el divendres 18 el van deixar en llibertat). Les respostes no van trigar: manifestació el mateix 15 a Sants, concentració el 17 davant del centre d'internament, al cap de poc a Terrassa... I caldrà continuar contra nous desallotjaments i judicis.

Transcrivim ara una seguit de textos publicats en diferents mitjans contra-informatius esperant rebre les últimes notícies per tancar la crònica negra d'aquesta setmana post-electoral.

*última hora:
Dan ha estat
alliberat!*

Alba

Desallotjament policíac a Sants

"Comença l'enderrocament parcial de l'Hamsa. Per ara, les obres no afecten ni al centre social, ni a la vivenda okupada"

La Burxa, juny 1999.

A les 6:20 h del matí del dimarts 15 de juny, 8 furgonetes i aproximadament més de 80 agents anti-avalots de la Policia Nacional, han desallotjat a cinc persones que vivien al c/ d'en Blanco 33. Després de 10 mesos (...) el jutjat núm. 12 d'instrucció de Barcelona va dictar i firmar la ordre de desallotjament el passat 17 de maig. Per la qual cosa el desallotjament havia de ser imminent, però coincidint amb el període electoral, la policia va preferir prolongar el plaç fins avui (dos dies després de la «la festa democràtica»). El desallotjament s'ha produït ràpidament (...) sense efectuar cap detenció. Fora de la casa, i a una certa distància, darrera del cordó policial, s'han concentrat unes 50 persones que protestaven pel desallotjament, informant als veïns i veïnes, amb una pancarta i un megàfon. Poc després, les persones concentrades s'han dirigit, tallant el carrer de Sants, fins davant del Districte, on han tallat el trànsit durant més de 20 minuts. Aquest desallotjament, preparat amb antelació amb la visita, el dia abans, d'un helicòpter i agents de paisà de la Policia Nacional, no ha fet més que remarcar la hipocresia dels i les polítics/ques que, pocs dies abans prometien vivendas, i avui les desallotjen, deixant a cinc joves sense vivenda i donant-ne una a l'especulació immobiliària. Per tal de protestar pel desallotjament, s'ha convocat una Manifestació el dimarts 15 a les 20:00h, a la Pl. de Sants."

Els/les okupants+ Contra- Infos 15/6/99

Prou d'impunitat policial!

El passat 5 de juny més de 2000 persones vam recórrer els carrers de Barcelona per protestar contra les mesures repressives del govern. La provocació policial durant tot el recorregut va ser constant. Malgrat tot, no hi va haver incidents. Davant de la Delegació del Govern (la mani exigia la dimissió de la delegada Valdecasas) es va llegir un manifest i es va fer una pintada. Va ser un pas més contra la repressió.

Cristina

A l'abric de la guerra:

eltsin reprèn el control del poder

A l'anterior número de LI vam escriure uns breus apunts sobre la situació russa, però vam prioritzar la gira de Popov, un dirigent metal·lúrgic rus. Lamentablement els plans es van torçar i la gira de Popov no va arribar al territori de l'Estat Espanyol. Va estar, això sí a Bèlgica, Gran Bretanya i Alemanya. Volem aprofundir en aquest article la visió de Rússia a la guerra.

La guerra col·loca al límit les tensions internacionals i les de cada país. No podia ser d'altra manera en el cas de Rússia, país que històricament ha estat i està implicat en el Balcans. Els nous canvis en les relacions de poder a Rússia amb la caiguda de Primakov i la resurrecció de eltsin no es podrien explicar sense la Guerra i el paper de Rússia en "el nou ordre mundial".

En altres publicacions internacionals de la LIT i del *Koorkom* havíem analitzat la situació de Rússia després de les mobilitzacions de l'any passat ("La guerra dels rails", el tall del Transiberià...), la caiguda del Govern Txernomirdin, la derrota del Govern de Kirienko imposat per eltsin-FMI, i el pacte per a la formació del Govern Primakov, amb l'entrada del PCFR i la cessió d'amplis poders de eltsin al primer ministre. La premsa i tota la opinió pública veien eltsin com un cadàver polític només sostingut per la decisió del PCFR de mantenir-lo fins les eleccions presidencials, mentre impulsava a Primakov. Amb el Govern Primakov el poderós aparell del PCFR i la seva influència sindical van bloquejar el moviment de vagues, van desactivar parcialment el moviment de vaga general d'octubre, eliminant la vaga per mantenir les manifestacions.

Però la guerra va capgirar completament la situació. Primakov en el Govern va quedar atrapat entre els crèdits de l'FMI concedits el mateix dia que s'iniciaven

els bombardejos i la necessitat de mantenir el seu populisme amb un discurs anti-imperialista. Com ens deien els nostres

companys russos: les primeres bombes que van caure sobre Belgrad les van sentir els treballadors russos com si caiguessin sobre les seves cases. I en cert sentit tenien raó, no només per la seva proximitat al poble serbi, sinó també perquè el pla de l'OTAN té com a següent objectiu la intervenció més directa sobre els assumptes de la ex-URSS. El resultat d'ambdues forces contradictòries sobre el Govern Primakov bloquejava tota iniciativa i va portar el Govern a la paràlisi i a una sorda lluita interna dels que volien aprofitar la situació per recuperar el paper de Rússia com a potència militar en el món (sectors de l'exèrcit, maniobres militars de la flota...) mentre més de 800.000 voluntaris omplien les llistes dels qui volien anar a lluitar del costat dels serbis i entre els qui exigien una completa subordinació a les exigències imperialistes per prendre el seu diner fresc. I va ser aquesta paràlisi del Govern la que va permetre que eltsin recuperés la iniciativa, recolzat òbviament pel segon d'aquests sectors i com a instrument directe dels interessos més immediats de l'imperialisme.

De la mà de l'ofensiva imperialista als Balcans, i amb el xec de l'FMI a l'altra, eltsin va fer callar tota tendència bel·licista per enfrontar l'OTAN, es va disciplinar als plans imperialistes i va enviar a negociar a Txernomirdin que, amb una de les multinacionals més poderoses, Gazprom, se situa al centre de la balança en les relacions inter-burgeses i burocràtiques russes. eltsin va sortir del seu ensopiment i va passar a l'ofensiva: va cessar Primakov, va nomenar Serguei Stepashin, a qui ja havia imposat a Primakov com a ministre d'Interior i home de la seva total confiança, va tallar el procés iniciat en el Consell de la Federació (la cambra alta del Parlament rus), amb l'objectiu de reformar la constitució per impedir al President nomenar i destituir governs sense l'acord del Parlament. El PCFR va haver de tragar i va votar Stepashin davant el temor a que la iniciativa presidencial pogués anar més lluny.

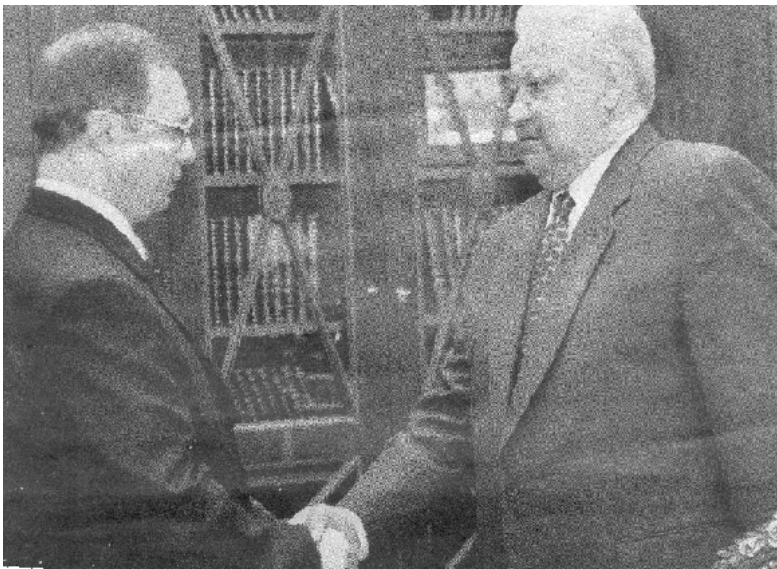
Però no va acabar aquí la resurrecció de eltsin demostrant que era ell qui de nou manava. Stepashin

havia declarat: “No toleraré pressions de cap grup d’interès i menys encara de grups semimafiosos”, per rectificar immediatament després de la seva entrevista amb Ieltsin: “Tots els nomenaments seran estrictament supervisats pel President i aprovats per ell”. I així va succeir com a prova de força, revocant el seu nomenament del ministre de finances. Als pocs dies, Ieltsin derrotava totes les propostes de destitució que havia preparat el PCFR i aplaçat en anteriors ocasions.

Amb Ieltsin-Stepashin en el poder, es recomposen en el poder els dos sectors que els recolzen: 1, Berezovsky el “*padrino del Kremlin*” que havia estat perseguit i en “recerca i captura” acusat “d’enriquiment il·legal i blanqueig de diner”, que continuava altres causes contra el magnat per “abús de poder”... 2, Chubais, l’home de l’FMI a Rússia. Per això, la primera mesura de Stepashin consisteix en exigir el vot favorable al pla de l’FMI per fer efectiu el crèdit pactat, amenaçant amb disoldre la Duna.

Què canvia Ieltsin o Stepashin respecte a Primakov i el PCFR? Les diferències no estan en que el PCFR sigui un partit que refusi les privatitzacions o defensi el sector públic. Ambdós sectors burocràtics es lliuren al procés de restauració capitalista, però

Ieltsin amb Stepashin.

mentre el primer aspira a ser el gerent dels interessos de l’imperialisme a Rússia, els segons volen arribar a ser burgesos, una burgesia en el mercat mundial. És per això que mentre amb Ieltsin es va arribar a la privatització salvatge i tancaments massius, amb el PCFR i Primakov es van frenar les privatitzacions, per exemple en el sector del petroli, cosa que va molestar a les multinacionals imperialistes. Per fer de contrapès i poder negociar amb una millor posició de força, ha recorregut al discurs demagògic antiimperialista, patriòtic... Aquestes són les seves diferències. Però l’imperialisme reserva un espai de semicolonització per a l’ex-URSS, no està disposat a

permetre nous competidors en els escassos mercats mundials, encara que aquests competidors siguin petits. Per això desconfia i xoca amb Primakov i el PCFR.

Les conseqüències a Belgrad també van ser immediates: la subordinació completa del Kremlin a l’OTAN va accelerar el procés de cessió de Milosevic a les exigències de l’imperialisme, doncs si aquest podia esperar recolzament moral i polític d’algú, era del Govern de Primakov i del PCFR.

Però també els canvis a Moscou modificaven - com la guerra - en favor d’EEUU i en detriment dels imperialismes europeus la influència d’aquests sobre el Kremlin. Ieltsin és l’home dels EEUU mentre Schroeder havia avalat a Primakov qualificant-lo de “factor d’estabilització de la Rússia d’avui”, declarant-se “advocat” de Rússia i fent de mitjancer en els fòrums internacionals per desbloquejar els crèdits de l’FMI. “Alemanya és el primer soci comercial de Rússia, rep de Rússia el 35% del gas que consumeix, el 30% del petroli i un 25% d’altres matèries primeres com ara minerals i fusta. Les empreses alemanyes són les que més van sofrir la fallida russa d’agost, les exportacions de Bonn han caigut un 50 % i la meitat del deute creditici rus és amb Alemanya (La Vanguardia, 20 de febrer de 1999).

És per tot això que la intervenció del Kremlin - “per sorpresa” - a Pristina no deixa de ser un senyal simbòlic per a consum intern de Rússia, sense que modifiqui ni un pèl el control total de l’imperialisme d’aquest nou enclau als Balcans. Rússia no compta com a potència en el “nou ordre mundial”.

Com afectarà la nova situació els treballadors? Retornem a la situació que vam deixar fa quasi un any, el pla imposat per l’FMI (que llavors va ser derrotat i va provocar la caiguda de Kirienko) i que ha estat relativament paratitzat durant aquest període, torna a escena amb nous retalls, tancaments d’empreses... un atac menys gradual i més profund a les condicions de vida. En aquest marc es preparen les eleccions legislatives de finals d’aquest any i les presidencials convocades per l’any 2.000. La classe obrera només té una possibilitat per revertir un deteriorament creixent de les seves condicions de vida: construir una alternativa obrera que aposti per dirigir la societat amb les seves pròpies mans. És per això que candidatures com la de Popov tindran tot el nostre recolzament - tant des d’aquestes pàgines com des de la LIT i el *Koorkom* -.

La classe obrera i la joventut tenen la paraula.

Josep Lluís

Llibertat per Öcalan!

Tot esperant que Öcalan presenti la seva defensa el proper 23 de juny, i malgrat les seves declaracions en favor de la unitat de Turquia i de la seva crida al desarmament del PKK -com a darrer intent desesperat-, els preparatius per a la seva condemna continuen el seu curs. El mateix dia 23 el tribunal que el "jutja" ja podria dictar sentència, i aquesta molt probablement serà la pena de mort. Tot seguit el Suprem hauria de ratificar la sentència i el Parlament hauria de dictar la Llei d'execució. Des de 1984 el Parlament no

Tots som kurds!

ha dictat lleis d'execució i 34 presos condemnats a mort estan esperant aquesta llei. El President de la Cambra ja advertí que no els calia actuar per ordre i que, en qualsevol moment, la Llei contra Öcalan podria ser tramesa. Per les declaracions dels caps de grup parlamentari el Parlament votaria a favor de l'execució. Tots els esforços han de realitzar-se per tal que la pressió de la mobilització internacional sobre els diferents governs obligui a paralitzar el procés.

El Partit Revolucionari dels Treballadors de Turquia ha fet una Declaració sobre la situació del poble kurd i del seu dirigent pres. El següent article són extractes d'aquesta declaració.

La lluita per la llibertat d'Öcalan és la lluita contra l'imperialisme i el feixisme

El "judici" al líder del poble kurd de Turquia, Abdüllah Öcalan (Apo), va començar el dia 30 de maig. Abdüllah Öcalan va ser detingut cíclicament per la policia turca en col·laboració amb els serveis secrets de l'imperialisme ianqui (CIA) i del sionisme internacional (Mossad), i va ser empresonat a Turquia. L'objectiu de l'imperialisme i de l'Estat opressor turc és, en la persona d'Öcalan, obstruir la lluita nacional del poble kurd i arrossegar-lo i lligar-lo en el marc del "Nou Ordre Mundial" conforme als interessos de l'imperialisme a l'Orient Mitjà. Els imperialistes, que ahir eren partidaris d'Arafat, Barzani i Talabani, i així els convertien en els seus ninots, ara intenten matar la lluita nacional dels kurds quan han comprés que no hi ha manera de desviar-la segons els seus interessos (...)

Els fets viscuts en el breu període entre la sortida d'Öcalan de Síria i la seva captura, han delatat diferents realitats. La hipocresia i la complicitat cínica d'Europa amb el règim turc; els papers que assumeixen Turquia i Israel en la construcció del "nou ordre" imperialista en l'Orient Mitjà, i sobre tot l'equivocació del concepte de lluita que es base en les presumptes "fractures" entre els poders imperialistes i els règims regionals... (...)

La maquinària de mentides de l'imperialisme, que qualifica els reis d'Aràbia Saudí i Jordània com a "demòcrates", denuncia Öcalan com a "enemic de la humanitat", un "terrorista

molt perillós". Però el fet de que, de les 40.000 persones que van morir a la guerra kurda des de 1984, 30.000 d'elles fossin kurdes assassinades pel govern turc, és un detall poc important per l'imperialisme. Els pobles cremats, 3 milions de kurds expulsats de les seves terres i exiliats a altres llocs del país, milers de persones empresonades... també són un detall. Els autors dels incendis d'edificis de diaris, dels centenars de periodistes, intel·lectuals i polítics kurds assassinats pels serveis secrets, estan al carrer i segueixen actuant lliurement. (...)

El feixisme s'enforteix ... l'objectiu és el poble kurd

Després de la captura d'Öcalan, la repressió i el terror de l'Estat sobre el poble kurd s'ha incrementat de manera increïble. La cúpula militar concep la captura d'Öcalan com un "gran pas cap a la solució militar del problema kurd". Aquesta postura de l'Estat turc provoca i anima el xovinisme en la vida social i política del país. Així que a les eleccions del 18 d'abril els vots del partit feixista han assolit el 18% convertint-se en la segona força política al parlament. El partit feixista o estarà al govern

com a soci principal de l'esquerra nacionalista o va a assumir la presidència del govern formant un front nacionalista amb altres partits centristes i islamistes. (...)

El futur del poble kurd és fosc

Per altre costat el govern està muntant de manera permanent vies per perjudicar i suspendre l'estatut legal del HADEP (Partit de la Democràcia del Poble) que representa al poble kurd. (...) Els militars, els empresaris, els mitjans i tots els partits burgesos intenten denigrar a HADEP qualificant-lo com un partit terrorista (...) A cap lloc de Kurdistan els militants de HADEP van tenir la possibilitat de fer campanya

electoral. (...) Qui ho intentava va ser objecte de tortura o empresonament quan no assassinat per la policia i els paramilitars feixistes. (...) jals pobles i als barris de les ciutats la policia i els comandants de les casernes amenaçava la gent amb tortures i matances si sortia un sol vot a HADEP!

Així i tot, HADEP ha aconseguit treure 1,5 milions de vots que signifiquen el 4,7% a nivell estatal. El que és mes important és que la capital de Kurdistan, Diyarbakir, ha assolit el 62,5% dels vots, així com a altres ciutats kurdes importants. És a dir, HADEP és el primer partit polític a Kurdistan. El poble kurd segueix amb la seva lluita nacional i afavoreix els representants d'aquesta lluita. (...)

El que s'està jutjant no és Abdullah Öcalan, sinó el futur del poble kurd

El que hi ha darrera de les reixes de la presó no és Abdullah Öcalan, sinó el dret d'autodeterminació del poble kurd. El tribunal militar de l'Estat turc va a declarar la seva condemna sobre el futur de Kurdistan, no sobre el d'Öcalan. (...) La corda lligada al coll d'Öcalan està lligada al coll de tots els lluitadors de les llibertats. Per això hem d'unir les nostres lluites per l'agermanament dels pobles, per les llibertats i per la independència. Hem d'unir les nostres lluites a tot l'Orient Mitjà i a tot el món contra l'imperialisme i el capitalisme per fer fora la barbarie a les escombraries de la història.

Per l'agermanament dels pobles!

Per la llibertat d'Abdullah Öcalan!

Per la lluita contra l'imperialisme, el capitalisme i el feixisme!

Per acabar amb la repressió sobre el poble kurd!

Pel dret a l'autodeterminació dels kurds!

Unim les nostres lluites

Visca la lluita, l'agermanament, la revolució i el socialisme!

Partit Revolucionari dels Treballadors – Moviment de Construcció

Secció turca de la Lliga Internacional dels Treballadors - Quarta Internacional.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100212756** (1500 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2000 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1000 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms .....

.....

Adreça .....

Població..... CP.....

Telèfon ..... Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es

Tel-fax 93- 296 68 89

LI